

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Městský úřad Pelhřimov**, se sídlem Masarykovo náměstí 1, Pelhřimov, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 1. 2018, č. j. 57 A 16/2017 – 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal dne 30. 10. 2017 u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v níž se domáhal, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v nezákonném zásahu spočívajícím v evidenci přestupku žalobce zaznamenaného dne 1. 7. 2016 v žalobcově evidenční kartě řidiče na základě zrušeného rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 12. 1. 2016, č. j. 8575/15 Ha, a *in eventum* pro případ, že by žalovaný dobrovolně splnil povinnost po podání žaloby, aby soud určil, že (1) zásah žalovaného spočívající v evidenci přestupku žalobce

zaznamenaného dne 1. 7. 2016 v žalobcově evidenční kartě řidiče na základě zrušeného rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice ze dne 12. 1. 2016, č. j. 8575/15 Ha, i v době po právní moci rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 26. 7. 2017, č. j. KUJCK 91446/2017, kterým bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno, byl nezákonný, (2) zásah žalovaného spočívající v neprovedení záznamu o odečtení bodů podle § 123e odst. 2 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v žalobcově evidenční kartě řidiče po právní moci rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUJCK 91446/2017 ve stanovené lhůtě byl nezákonný a (3) zásah žalovaného spočívající v neprovedení výmazu záznamu o zákazu řízení motorových vozidel v žalobcově evidenční kartě řidiče po právní moci rozhodnutí krajského úřadu č. j. KUJCK 91446/2017 ve stanovené lhůtě byl nezákonný.

[2] Krajský soud zamítl žalobu v záhlaví označeným rozsudkem. Z vyjádření žalovaného i z oznámení o výmazu předmětného přestupku spolu s výpisem z evidenční karty řidiče vyplynulo, že žalovaný bezodkladně dne 7. 11. 2017 smazal přestupek žalobce ze dne 27. 10. 2015 a tím i 5 zaznamenaných bodů. Žalovaný je sice správcem informačního systému veřejné správy, ovšem pokud mu krajský úřad nesdělil, že rozhodnutí bylo zrušeno a pozbylo právní moci, a neučinil tak ani magistrát, který měl povinnost do 5 dnů od doby, kdy obdržel rozhodnutí krajského úřadu o zrušení svého rozhodnutí, sdělit žalovanému, že k takovému rozhodnutí došlo. Žalovaný nebyl povinen a ani nemohl provést záznam o odečtení bodů podle § 123e odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu v žalobcově evidenční kartě řidiče a nemohl provést ani výmaz záznamu o zákazu řízení motorových vozidel, jestliže mu taková informace nebyla zaslána. Teprve po zaslání žaloby soudem dne 7. 11. 2017 žalovaný zjistil na základě telefonické žádosti u magistrátu, že bylo vydáno usnesení o zastavení řízení o přestupku, které nabylo právní moci dne 30. 10. 2017, přičemž žalovaný po obdržení tohoto usnesení dne 7. 11. 2017 smazal přestupek žalobce i 5 zaznamenaných bodů. Z těchto důvodů nebyl žalovaný podle soudu nadán pasivní věcnou legitimací.

[3] Dále se krajský soud zabýval otázkou, který orgán a jakým způsobem je povinen vyrozumět obecní úřad obce s rozšířenou působností, který vede registr řidičů, o zrušení rozhodnutí o přestupku. Tuto otázku nelze zodpovědět na základě § 75 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který upravuje okruh osob, jimž je správní orgán povinen sdělit skutečnost, že jeho rozhodnutí nabylo právní moci. Mezi tyto subjekty nepatří obecní úřad, který vede registr řidičů. Podle § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu platí, že „*záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek*“. Podle § 123b odst. 3 písm. b) bodu 2 platí, že „*oznámení nebo rozhodnutí uvedená v odstavci 2 příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností doručí orgán, který uložil sankci za přestupek,* […] *jde-li o rozhodnutí uvedená v odstavci 2 písm. b), a to do 5 pracovních dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí opatřené doložkou právní moci od orgánu, který věc projednal ve druhém stupni řízení.*“ Pokud se oznamovací povinnost orgánu, který uložil sankci za přestupek, vztahuje na rozhodnutí o uložení sankce poté, co byla věc projednána orgánem druhého stupně, lze analogicky dospět k závěru, že tuto povinnost uvedený orgán má i v případě, kdy rozhodnutí o uložení sankce za přestupek bylo orgánem druhého stupně pravomocně zrušeno a toto zrušující rozhodnutí bylo orgánu doručeno.

[4] V nyní posuzované věci byl orgánem, který byl povinen žalovanému doručit rozhodnutí, jímž bylo zrušeno rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, magistrát. Jestliže žalovanému toto rozhodnutí nedoručil, nebyl žalovaný pasivně legitimován ve věci zásahu spočívajícího v neprovedení záznamu o odečtení bodů a neprovedení výmazu záznamu o zákazu řízení motorových vozidel v evidenční kartě řidiče. V této souvislosti soud poznamenal, že nepřistoupil k poučení žalobce o nesprávném určení žalovaného správního orgánu ve smyslu § 36 odst. 1 s. ř. s., neboť bylo soudu z úřední činnosti známo, že žalobce současně s projednávanou žalobou podal ke krajskému soudu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, v nichž označil jako žalovaný správní orgán Městský úřad Pelhřimov i Magistrát města České Budějovice.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Namítl, že krajský soud kromě poučení o procesních právech a povinnostech, poučení o složení senátu, poučení o možnosti vznést námitku podjatosti či místní nepříslušnosti nezaslal stěžovateli ani vyjádření žalovaného. Stěžovatel tedy neměl možnost seznámit se s argumentací žalovaného a nemohl na ni reagovat replikou.

[7] Stěžovatel se dozvěděl, že záznam byl v jeho evidenční kartě řidiče smazán dne 7. 11. 2017, tedy po podání žaloby, ale ve výpisu z této karty je stále uvedena blokace řidičského oprávnění v minulosti od 1. 7. 2016 do 12. 9. 2016. Tento záznam žalovaný stále eviduje nezákonně, neboť stěžovatel měl platný odklad výkonu rozhodnutí, tedy jeho řidičské oprávnění nebylo vůbec blokováno. Rozhodnutí, kterým mu byl zákaz řízení uložen, bylo zrušeno, záznam o blokaci by měl být smazán. Stěžovatel neměl možnost na nové skutečnosti reagovat, protože mu nebylo doručeno vyjádření žalovaného.

[8] Krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, přestože stěžovatel v žalobě uvedl, že zváží, zda udělí souhlas s rozhodnutím věci bez jednání, a to na základě vyjádření žalovaného. Stěžovatel neobdržel výzvu předsedy senátu a nebyl poučen o možnosti rozhodnout bez jednání v případě, že se nevyjádří.

[9] Řízení před krajským soudem tedy trpělo vadami, které měly za následek nezákonnost rozhodnutí.

[10] Napadený rozsudek je také nepřezkoumatelný, protože krajský soud z části zkopíroval rozsudek ze dne 12. 1. 2018, č. j. 50 A 71/2017 - 25. Soud okopíroval 23 z 28 odstavců, v některých místech dokonce s chybami, např. (1) v bodu 4 neudělal mezeru v datu, (2) používal zkratky „Magistrát“ a „Městský úřad“, aniž by je vymezil, (3) v bodech 8, 9 a 10 hovořil o Krajském úřadu Jihočeského kraje jako o žalovaném, přestože žalovaným byl v nyní posuzované věci Městský úřad Pelhřimov, a (4) okopíroval bod, podle kterého účastnici projevili souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, přestože je takové tvrzení nepravdivé. Chyby se objevují i v těch odstavcích, které nebyly čistě

okopírované - v bodu 3 soud uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že dne 7. 1. 2017 mu byla doručena soudem žaloba, přitom ji stěžovatel podával dne 31. 10. 2017. V bodu 14 krajský soud uvedl, že stěžovatel se domáhá deklaratorního výroku, přestože podle vyjádření žalovaného přestupek i záznam bodů byly smazány dne 7. 11. 2017. Stěžovatel však vyjádření žalovaného neobdržel. Stěžovatel je proto znepokojen, že krajský soud vydal rozsudek bez kontroly, bez meritorního posouzení, bez nastudování spisu a v zásadě do něj pouze překopíroval obsah jiného rozsudku.

[11] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný není pasivně legitimován, neboť nemohl přestat evidovat přestupek v evidenční kartě řidiče, protože o tom nebyl vyrozuměn krajským úřadem ani magistrátem. Podle soudu má oznamovací povinnost správní orgán prvního stupně (v posuzované věci magistrát), a to do 5 dnů ode dne, kdy obdrží rozhodnutí, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí. Stěžovatel ponechává na úvaze Nejvyššího správního soudu, aby posoudil právní otázku, kdo má oznamovací povinnost vůči správci registru vozidel v případě zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem pro záznam do karty řidiče, a v jaké lhůtě. Ustanovení § 75 odst. 3 správního řádu neuvádí registr vozidel v okruhu osob, kterým je sdělováno pozbytí právní moci rozhodnutí. Dále § 123b odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu uvádí pouze, že záznam provede správce registru ke dni právní moci rozhodnutí o uložení sankce, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Dále je stanovena oznamovací povinnost správního orgánu prvního stupně, tedy toho, který sankci uložil vůči správci registru vozidel. Nikde však není uvedeno, kdo a v jaké lhůtě má oznamovací povinnost v případě pozbytí právní moci, ať už zrušením samotného rozhodnutí nebo pouhým zrušením doložky právní moci na podkladovém rozhodnutí. Žádný zákon toto neupravuje. Odpověď na tuto otázku je důležitá po posouzení otázky pasivní legitimace žalovaného.

[12] Krajský soud nepoučil stěžovatele o nesprávném určení žalovaného s odůvodněním, že stěžovatel současně podal žaloby proti Městskému úřadu Pelhřimov i Magistrátu města České Budějovice. Takový závěr je v rozporu s usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2014, č. j. Nad 224/2014 - 53, podle kterého „*soud na základě tvrzení žalobce, eventuálně doplněného na výzvu soudu, a s přihlédnutím k dalším informacím, které má soud případně k dispozici, po právní stránce posoudí, kterému správnímu orgánu je s ohledem na tato tvrzení přičitatelné jednání, jež má být podle žalobce nezákonným zásahem. Liší-li se tento závěr soudu od projevu vůle žalobce označujícího žalovaného, upozorní soud žalobce na svůj závěr a vyzve jej, aby případně reagoval úpravou označení žalovaného.*“ Ostatně tím, že krajský soud nepoučil stěžovatele o tom, že jím označený žalovaný není podle názor soudu pasivně legitimován, znemožnil stěžovateli procesně reagovat, např. zpětvzetím návrhu.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl k výpisu z evidenční karty řidiče, že po smazání přestupku se ve výpisu nadále objevuje historie blokovaného řidičského oprávnění, kterou nelze vymazat, neboť stěžovatel měl blokováno řidičské oprávnění od 1. 7. 2016 (nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku) do 12. 9. 2016 (nabytí právní moci rozhodnutí o odložení výkonu rozhodnutí). Uvedená blokace je součástí historie evidenční karty řidiče a nelze ji smazat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitkám procesních vad řízení před krajským soudem, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[17] Tvrzení stěžovatele, že mu nebylo doručeno vyjádření žalovaného a výzva podle § 51 s. ř. s. k možnosti projednání věci bez nařízení jednání, není pravdivé. K listu č. 17 spisu krajského soudu je připojena doručenka, z níž vyplývá, že dne 15. 11. 2017 byla zástupci stěžovatele doručena krajským soudem datová zpráva, která obsahovala podle údajů na doručence: *„57 A 16-2017-16 vyj.žalovaného čl. 14-15 1/12,-17 poučení“*. Na odkazovaných č. listů 14 a 15 spisu krajského soudu je založeno vyjádření žalovaného a na č. listu 17 poučení o procesních právech, včetně výzvy podle § 51 s. ř. s.

[18] Krajský soud tedy neupřel stěžovateli možnost reagovat na vyjádření žalovaného. Ostatně obsahem vyjádření žalovaného bylo pouze sdělení, že záznam o přestupku i bodech smazal dne 7. 11. 2017 a zaslal o tom stěžovateli oznámení. Toto tvrzení žalovaného odpovídá obsahu správního spisu, v němž je založena vlastnoručně stěžovatelem podepsaná doručenka potvrzující, že zásilku obsahující předmětné oznámení převzal. Informace obsažené ve vyjádření žalovaného se tedy stěžovatel dozvěděl i jiným způsobem. O možnosti stěžovatele reagovat na provedení požadovaného výmazu přestupku a odpočtu bodů žalovaným proto soud nemá pochyb.

[19] Krajský soud neporušil ani právo stěžovatele na jednání, neboť mu zaslal výzvu podle § 51 s. ř. s. obsahující poučení, že pokud se ve lhůtě dvou týdnů nevyjádří, má se za to, že nemá námitek proti rozhodnutí věci bez jednání. Marným uplynutím této lhůty nastala fikce souhlasu.

[20] Nejvyšší správní soud neshledal ani nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, která měla spočívat v tom, že se jeho podstatná část shoduje s rozsudkem téhož soudu č. j. 50 A 71/2017 - 25. Pokud by odůvodnění rozsudku bylo tvořeno převážně pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z rozsudku v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, byl by takový rozsudek nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů (viz např. rozsudky ze dne 22. 7. 2013, č. j. 8 As 83/2012 - 38, nebo ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64). Tak tomu ovšem v nyní posuzované věci nebylo.

[21] Stěžovatel podal u krajského soudu dne 30. 10. 2017 tři paralelní žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, které se týkaly v podstatě týchž skutkových okolností. V nyní posuzované věci stěžovatel spařoval zásah v tom, že žalovaný (Městský úřad Pelhřimov) evidoval ve stěžovatelově evidenční kartě řidiče přestupek stěžovatele na základě rozhodnutí ze dne 12. 1. 2016 i po právní moci rozhodnutí, kterým bylo

rozhodnutí o přestupku zrušeno, a neodečetl příslušný počet bodů. Ve věci sp. zn. 50 A 71/2017 stěžovatel označil za žalovaného Krajský úřad Jihočeského kraje a vytýkal mu, že Městskému úřadu Pelhřimov nesdělil, že rozhodnutí o přestupku ze dne 12. 1. 2016 bylo zrušeno. Ve věci sp. zn. 51 A 65/2017 označil za žalovaného Magistrát města České Budějovice a vytýkal mu, že Městskému úřadu Pelhřimov nesdělil, že rozhodnutí o přestupku ze dne 12. 1. 2016 bylo zrušeno. Je zřejmé, že skutkové okolnosti i řešené právní otázky všech tří věcí se do značné míry prolínají. Nejvyšší správní soud proto považuje za přípustné, že krajský soud převzal část odůvodnění z takto úzce souvisejícího rozsudku, a to za předpokladu, že toto odůvodnění bylo přiléhavé i pro posuzovanou věc.

[22] Nepřiléhavost převzatých částí rozsudku č. j. 50 A 71/2017 - 25 soud neshledal. Nezákonnost rozsudku bezpochyby nemůže způsobit to, že krajský soud shodně jako v rozsudku č. j. 50 A 71/2017 - 25 neučinil mezeru v datu „27. 6. 2016“, ani to, že používal zkratky „Městský úřad“ a „Magistrát“, aniž by je vymezil. S ohledem na skutkové okolnosti nebylo pochyb, že se jedná o Městský úřad Pelhřimov a Magistrát města České Budějovice. Nepřiléhavý nebyl ani bod, v němž krajský soud uvedl, že účastníci souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání, neboť jak již soud výše uvedl, v posuzované věci nastala fikce souhlasu. Stěžovateli lze přisvědčit pouze potud, že krajský soud v bodech 8, 9 a 10 nesprávně hovořil o Krajském úřadu Jihočeského kraje jako o žalovaném, jednalo se však pouze o shrnutí skutkového stavu a z kontextu věci bylo zřejmé, že rozhodnutí o přestupku zrušil Krajský úřad Jihočeského kraje. Toto dílčí pochybení tedy nezpůsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Zcela bez vlivu na přezkoumatelnost či zákonnost rozsudku je také písařská chyba, jíž se krajský soud dopustil tím, že v bodu 3 nesprávně uvedl, že žalovanému byla žaloba doručena k vyjádření dne 7. 1. 2017, přestože správný údaj je 7. 11. 2017.

[23] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že krajský soud zkrátil stěžovatele na jeho procesních právech tím, že jej nepoučil o tom, že stěžovatelem namítané jednání není podle krajského soudu přičitatelné stěžovatelem označenému správnímu orgánu, tedy Městskému úřadu Pelhřimov, ale Magistrátu města České Budějovice. Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem, že v situaci, kdy stěžovatel podal žaloby na ochranu před nezákonným zásahem proti oběma jmenovaným správním orgánům a krajský soud obě žaloby projednal, nezatížil řízení vadou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí.

[24] Nad rámec nezbytného odůvodnění Nejvyšší správní soud doplňuje, že se neshoduje s krajským soudem v jeho závěru, že obecní úřad obce s rozšířenou působností, který vede registr řidičů, není správním orgánem odpovědným za zásah do práv osoby, k níž jsou či byly v tomto registru vedeny nesprávné údaje. Žalovaný je v souladu s § 119 zákona o silničním provozu orgánem veřejné správy, který je odpovědný za vedení registru řidičů a za správnost údajů zaznamenaných v této evidenci. Je proto odpovědný i za to, pokud registr obsahuje záznamy o přestupcích, případně záznamy o bodech či zákazech řízení, přestože rozhodnutí, na jejichž základě byly tyto záznamy učiněny, byla zrušena. Na tomto závěru nemůže nic změnit skutečnost, že jiný orgán veřejné správy nesplnil včas či vůbec svou povinnost oznámit orgánu odpovědnému za registr řidičů zrušení podkladových rozhodnutí. V souladu se zásadou dobré správy obsažené v § 8 správního řádu je na veřejné správě, aby zajistila informovanost mezi svými orgány tak, aby nedocházelo k porušování práv jednotlivců. Nedostatečná součinnost orgánů veřejné

správy nemůže jít k tíži jednotlivce. Je-li v žalobě na ochranu před nezákonným zásahem namítáno nezákonné evidování záznamů v registru řidičů, není možné uzavřít, že orgán odpovědný za vedení registru řidičů není pasivně legitimován, a to bez ohledu na případnou odpovědnost jiných správních orgánů, které nedodržely svou oznamovací povinnost. Odpovědnost správce registru za stav jím vedené evidence nevylučuje odpovědnost dalších správních orgánů za včasné neoznámení podkladových informací *a vice versa*.

[25] Stěžovatel však v tomto ohledu nevznesl v kasační stížnosti žádnou námitku a netvrdil, že krajský soud měl přičíst odpovědnost za zásah vymezený v petitu žaloby Městskému úřadu Pelhřimov. Nejvyšší správní soud je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti, které smí překročit pouze tehdy, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Takové výjimky z vázanosti kasačními důvody v nyní posuzované věci nenastaly.

[26] Námitku nesprávného posouzení přičitatelnosti zásahu Městskému úřadu Pelhřimov nelze dovodit ani ze sdělení stěžovatele v kasační stížnosti, podle kterého „*ponechává na úvaze Nejvyššího správního soudu*“ otázku, kdo má oznamovací povinnost vůči správci registru vozidel v případě zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem pro záznam do karty řidiče a v jaké lhůtě. Tato otázka totiž nemíří k odpovědnosti správce registru řidičů, ale k odpovědnosti jiného orgánu, který má vůči správci registru řidičů oznamovací povinnost. Případná odpovědnost těchto jiných správních orgánů však není předmětem nyní posuzované věci, ale byla řešena krajským soudem ve výše zmíněných souvisejících věcech vedených pod sp. zn. 50 A 71/2017 a sp. zn. 51 A 65/2017.

[27] Zásah, který stěžovatel vymezil v kasační stížnosti a který má spočívat v tom, že ve výpisu ze stěžovatelovy evidenční karty řidiče je stále uvedena blokace řidičského oprávnění v minulosti od 1. 7. 2016 do 12. 9. 2016, je odlišným zásahem od toho, který stěžovatel vymezil v žalobě. Nejvyšší správní soud se takto vymezeným zásahem nemůže zabývat, neboť jeho úkolem je především přezkum rozhodnutí a postupu krajského soudu, nikoliv posouzení zcela nově vymezeného zásahu, k němuž neměl krajský soud možnost se vyjádřit. Stěžovatel v této souvislosti v kasační stížnosti tvrdil, že neměl možnost reagovat na nové skutečnosti, protože mu nebylo doručeno vyjádření žalovaného. Již výše však Nejvyšší správní soud shledal stěžovatelovo tvrzení o nedoručení vyjádření žalovaného nepravdivým (viz výše body [17] a [18]).

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by

jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu